

minister eller en Kultusminister kunde komme til det Resultat, at her gaa vi Forfatterens Ret for nær. Her sige vi til Forfatteren: Du har Ret til, naar dit Stykke ikke er spillet i 5 Aar, at afhænde det til Hvem som helst; men vel at mærke, vi forhindre Dig deri, idet der ikke maa gives Noget, som har Ret til at kjøbe det; det er i Virkeligheden Fortolkningens forte og sande Mening. Der er ikke Noget i Veien for at hævde det juridisk; men der er ligesaa lidt ved denne Fortolkning som ved den anden nogen Sikkerhed for, at den hævdes bestandigt, og det saameget mindre, som der er reist en bestemt Agitation mod det lgl. Theaters Monopol ikke alene fra den Side, som har fremsat Lovforslaget her i Thinget, men ogsaa fra en stor Del Forfatteres Side, henhørende baade til Høire og Venstre baade i politisk og literær Henseende. Naar Forholdet er saaledes, kan jeg ikke se Andet, end at det er min Pligt og Skyldighed at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overveielse, om, hvad der kan gøres for at redde det mest Mulige for det lgl. Theater. Det har jeg gjort; jeg har dog, som naturligt var, først forhandlet med Theaterchefen, men dernæst og væsentligt med Justitsministeren, og efter Forhandlingen med Justitsministeren har jeg affattet et Lovforslag, som jeg har bragt frem i Udvalget og forhandlet med dette. Dette Lovforslag gik ud paa i alt Væsentligt, hvad Udvalgets Flertal nu har foreslaaet. Der er et enkelt Punkt, hvor jeg nu er gaaet noget videre, end jeg dengang havde tænkt, men i alt Væsentligt gik det ud paa det Samme. Det gik nemlig ud paa, for det Første: at det kongelige Theater underkastede sig § 18 i Estertryksloven saaledes, at det fik en Respit af 10 Aar, thi 5 Aar vilde være en Umulighed. Det vilde være umuligt i 5 Aar at gjennemspille en saadan Masse af Repertoiret, som man i ethvert Tilfælde maatte ville beholde. Derimod mener jeg, at dette er muligt i 10 Aar. Dernæst gik Forslaget ud paa, at der ogsaa lige overfor de Stykker, som ville blive fri Eiendom 30 Aar efter Forfatterens Død, skulde gives Theatret Ret til ved at opføre dem at forhindre dem fra at komme ind under den almindelige Lovgivnings Bestemmelser. Det vil altsaa sige, at det kongelige Theater lige overfor Estertrykslovens § 19

ikke alene fik en fuldstændig exceptionel Stilling, idet det kongelige Theater fremfor noget som helst andet Theater vilde kunne hævde sin Ret til f. Ex. at spille af Holberg, hvad det overhovedet vilde bevare, saa længe som Loven ikke forandres, altsaa for saa vidt, kan man sige, til evige Tider. Endvidere var min Fordring den, at det kongelige Theater ikke skulde lide under Konkurrencen fra fremmede Trupper, det være sig i Skuespil, Opera eller Ballet, i sin Saison, og endelig den mindre væsentlige Bestemmelse, som dog ogsaa har sin Betydning, at intet privat Theater ved en Kontrakt med fremmede Forfattere skulde kunne erhverve sig fremmede Stykker paa en saadan Maade, at det derved forhindrede det kongelige Theater fra ogsaa at opføre dem. Som det høie Thing vil se, ere disse Fordringer i alt Væsentligt opfyldte ved det Forslag, som er fremkommet fra Udvalget. Man har kun ikke villet gaa ind paa, at den særlige Beskyttelse overfor fremmede Skuespil, Operaer og Balletter skulde omfatte hele Theatersaisonen. Man har undtaget Mai og September. Jeg har ment, at der ikke vilde ligge særlig Vægt paa dette, at det ikke var saa vigtigt et Spørgsmaal, at jeg paa Grund deraf vilde stille Sagens Gjennemførelse tvivlsom. Endvidere har man undtaget norske og svenske Skuespil og Operaer fra den Beskyttelse, som det kongelige Theater ellers skal have. Hvad de norske Skuespil m. v. angaar, betragter jeg det dels som en selvfølgelig dels som en temmelig ligegyldig Sag, men hvad de svenske Operaer angaar, er jeg ganske vist nærmest enig med det ærede Mindretals Forslag i saa Henseende, og kunde Mindretalsforslaget under Nr. 2 blive vedtaget, skulde det glæde mig. Men paa den anden Side kan jeg ikke sige, at dets Forkastelse vil være mig en Hindring i at søge Loven gennemført. Til Gjengjæld for de Fordringer, jeg havde stillet til det ærede Udvalg, tilbød jeg, ligeledes efter Overenskomst med Justitsministeren, at det kongelige Theaters Monopol forøvrigt skulde ophæves, og at der for Fremtiden ikke skulde ske nogen Indskrænkning i de Bevillinger, der bleve givne til de private Theatre, hvad Kunstarterne angaar. Nu har det ærede Mindretal stillet et Forslag under Nr. 3, ifølge hvilket denne Frihed for Indskrænkning, hvad